

τους μιά εύχη –πάντα θά τή θυμάμαι– ενός γεροπαρά πού ἔχασε μέ τήν ἀλλαξοκαιριά τά δίχτυα του: «ὁ Ἅι-Νικόλας νά μᾶς γλιτώσει».

Κι ὁ Ἅι-Νικόλας μᾶς γλίτωσε κι ἀράξαμε, ἐπιτέλους, στό νησί χωρίς ὁμως νά τιμήσουμε τή μνήμη του. Ξεφάντωμα ἀνάκατο μέ ἀλάτια καί τρώμους. Πρόσωπα ρουφηγμένα πού ἀργοπατοῦν σ' ἀπελπισμένα ζειμπέκικα.

Ξημερώνει κανένας δέ φάνηκε· θ' ἄλλαξαν δρομολόγιο οἱ παράνομοι. Τά φῶτα σβήνουν, τ' ἀστέρια σβήνουν, ὁ κόσμος ξυπνάει σκοτώνοντας ὄνειρα. Ἡ περιπέτεια τῆς νύχτας τελειώνει σέ μιά καινούρια μέρα πού ἀρχίζει.

Πέρα τά γύρω νησιά ἀχνοφαίνονται, ἀγκυροβολημένα καράβια, συντροφιά στό δικό μας καράβι. Ἡ θάλασσα πρωινή, ἀκύμαντη ἕως ἐκεῖ πού φθάνει τὸ μάτι. Παίρνεις κουράγιο, θέλεις καί πάλι νά φύγεις. Νά περάσεις μόνος χωρίς καμήλα τὴν ἔρημο.

Τώρα ξεχάστηκαν ὅλα· τὰ μάτια ἐπιμένουν νά δοῦν, νά καταγράψουν, τὰ πόδια νά πάρουν καινούριους δρόμους. Ξεθωριάζουν οἱ ἐντάσεις τῆς νύχτας. Τὸ πρωινὸ ἀγιάζι εὐωδιάζει χῶμα καί σάρκα. Οἱ γλᾶροι ὀρμοῦν ν' ἀρπάξουν τὸ λαχταριστὸ ψάρι. Ἡ γέρικη καρδιά μου φτερουγίζει σέ καινούρια ποιήματα. Ὡς πότε, ὡς πότε;

Τάσος Κόρφης

